

Ústav pro českou literaturu AV ČR, v. v. i., 2024

Jiří Weil

Život s hvězdou

(1949)

Edice Dílna
České knihnice
Sv. 28

Kryštof Špidla
Gymnázium Frýdlant

Semináře a Dílny České knihovnice jsou volně ke stažení zde:
<https://www.kniznice.cz/pro-skoly>

Ústav pro českou literaturu AV ČR

Publikace vznikla v rámci výzkumného záměru Ústavu pro českou literaturu Akademie věd České republiky, v. v. i. (RVO: 68378068).

Při práci na textu byly využity zdroje výzkumné infrastruktury Česká literární bibliografie (kód ORJ: 90243).

Toto dílo podléhá licenci Creative Commons — Uveďte původ — Neužívejte komerčně 4.0 Mezinárodní. Licenční podmínky jsou dostupné zde: <https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/legalcode.cs>

Lektoroval:

MMag. Dr. Marie Brunová, Ústav pro českou literaturu AV ČR, Praha

Verze publikace: II/2024

Vydal

Ústav pro českou literaturu AV ČR, v. v. i.,

Na Florenci 1420/3, 110 00 Praha 1,

www.ucl.cas.cz,

v Praze roku 2024

jako 28. svazek edice *Dílna České knihovnice*.

Redigovala Petra Hesová.

Grafická úprava a sazba Stará škola.

© Ústav pro českou literaturu AV ČR, v. v. i., 2024

Edici *Dílna České knihovnice* řídí Robert Kolár.

TEXT 1

(A)

[...] bude-li padat po celý den sníh a budou-li závěje, bude velmi těžké shrabovat sníh, když mi trčí prsty z roztrhaných rukavic a kručí v žaludku.

A co s tím hladem! Růžena mi kdysi říkala, že se nedovedu zakousnout do pořádného krajíce chleba a že si příliš vybírám, ale nebyla to zcela pravda, myslil jsem na jídlo jen tenkrát, když bylo opravdu dobré, a jinak jsem si ho ani nevšímal, četl jsem noviny při obědě a nevěděl jsem někdy vůbec, co jím.

Ale teď, když přišel hlad, pak už jsem začal myslet na jídlo a dívat se po krámech s potravinami, zastavoval jsem se před krámy řezníků, které jsem kdysi rychle mýjel, a díval se na kusy syrového masa. Všude byly nápisy, i na jídelnách, kde prodávali brambory s omáčkou i na krámech a výčepech. I hlad se naučil křičet! Chodil jsem s ním, měřil nohama pokoj, ale on byl vytrvalejší.

Ale potom se pomalu přece uklidňoval, asi mi nějak zvykl, takže se chvílemi neozýval. Byl jsem sláb, snad miloval slabost, snad mě chtěl vidět pokořeného. Ale vždyť jsem s ním nesmlouval, byl jsem jenom rád, že se chová tiše. Báł jsem se, že jej probudím.

Věděl jsem dobře, že se přihlásí ke slovu, až budu shrabovat sníh, neboť neměl rád, když jsem pracoval. Chtěl jen, abych ležel tiše, abych se nehýbal a abych ho nerušil ze spánku.

A náhle jsem stál zase s Růženu na planině v horách a vítr se sněhem nám šlehal do tváří, prodírali jsme se těžko kupředu, protože nás strhoval vítr, Růžena měla červené tváře, ošlehané větrem, a sněhové vločky jí tály v obličejí. Vyšli jsme vyhřáti z boudy a uvázali si lyže v kolně, na pláni nebyl nikdo, bylo špatné počasí, ale chtěli jsme si vyjet, políbil jsem Růženu na mokrou tvář. Měla krásné, štíhlé tělo v lyžařském obleku, smála se, když jsem jí při polibku setřepal sníh na krk, a já jsem se také smál, prodírali jsme se těžce, srážel nás vítr, byli jsme udýcháni, když jsme vjeli do lesa, ale bylo tam ticho, sjížděli jsme dolů a smáli jsme se, když jsme nabírali rychlost. Zastavili jsme se až dole u hotelu, shodili jsme lyže a dlouho jsme dupali, abychom ze sebe setřepali sníh, objednali jsme si kávu a jedli velké krajíce hustě namazané máslem.

*Jiří Weil: Život s hvězdou — Na střeše je Mendelssohn — Žalozpěv za 77 297 obětí.
Praha, Nakladatelství Lidové noviny 1999, s. 30–31*

(B)

Přál jsem si onoho roku, aby již bylo jaro, byl jsem unaven stálým odklizením sněhu a štípáním dříví. Dostával jsem čím dál tím více oběžníků, v nichž byly opět nové zákazy, dověděl jsem se, že nesmím chodit na umělecké aukce a jezdit na parníku, nesměl jsem chodit na hon a jíst vepřové maso. Snažil jsem se porozumět novým nařízením a mít je stále v paměti,

nevěděl jsem, jak je mám dodržovat, nevěděl jsem také u některých, jak bych je mohl porušit. Neměl jsem v úmyslu střílet koroptve a nemohl jsem jíst vepřové maso, protože jsem lístky na maso neměl. Ale třeba přijdu do krámu a pan Halaburda mi řekne: „Tady máte vepřové maso, pane Roubíčku, jaké byste si přál, je libo žebírka nebo krkovičku, a co takhle libovější?“

„Mám zakázáno vepřové maso,“ váhavě odpovím.

„Aha, pán má dietu,“ řekne pan Halaburda, „tak bychom tady měli pěkná jatýrka, nebo snad telecí?“

Ne, nikdy se mnou nebude takhle mluvit pan Halaburda, ale snad mi prodá zase kosti. Kosti nejsou ještě zakázány. Ano — kosti — nejsou zakázány.

*Jiří Weil: Život s hvězdou — Na střeše je Mendelssohn — Žalozpěv za 77 297 obětí.
Praha, Nakladatelství Lidové noviny 1999, s. 35–36*

(C)

„Já nechci nic,“ řekl jsem, „přinesl jsem vám něco. Je to maličkost, ale bude se vám hodit. Je to cibule.“

„Nebude se mi hodit, já totiž do žádného transportu nepůjdu.“ Nevěděl jsem, co mu mám říci. Snad nechtěl nastoupit, snad chtěl uprchnout, žít pod falešným jménem, skrývat se. To by mi však nic o tom neříkal. Vždyť mě ani dobře neznal, aby mi mohl důvěřovat, jistě věděl, že bych ho neudal, ale nemohl vědět, zdali nebudu žvanit. Takové věci se musely dělat tajně a s velkou opatrností.

[...]

„Ale ne,“ řekl můj známý, „zabiji se. Je to hloupá věc, nemohu sehnat žádný jed. Na černém trhu je velká poptávka po jedech, nemám tolik peněz, abych si jej mohl dovolit. Zkusím to s plynem, ale i to je obtížné, když jej nyní často uzavírají. [...] Nemyslil jsem, že mě budete přemlouvat, je to také zbytečné, nevím, zdali vám to již někdo vypravoval, ví o tom mnoho lidí. Se mnou se žena rozvedla, dala se k nim, ale stále jí vadí, že jsem naživu. Vyčítají jí to. Vzkázala mi, že by bylo nejlépe, kdybych se zabil. Ale to by tak nevadilo. Ale přeje si to také má dcera. Napsaly mi, že jsem špinavý sobec, že nemyslím na rodinu. A vidíte, jed mi neposlaly.“

„Snad nechtějí, abyste zemřel lehce, snad vás chtějí potrestat za vaše sobectví.“

„Ano, tak to asi bude. Lidé jsou teď příliš ušlechtilí a chtějí si hrát na soudce.“

*Jiří Weil: Život s hvězdou — Na střeše je Mendelssohn — Žalozpěv za 77 297 obětí.
Praha, Nakladatelství Lidové noviny 1999, s. 141–143*

(D)

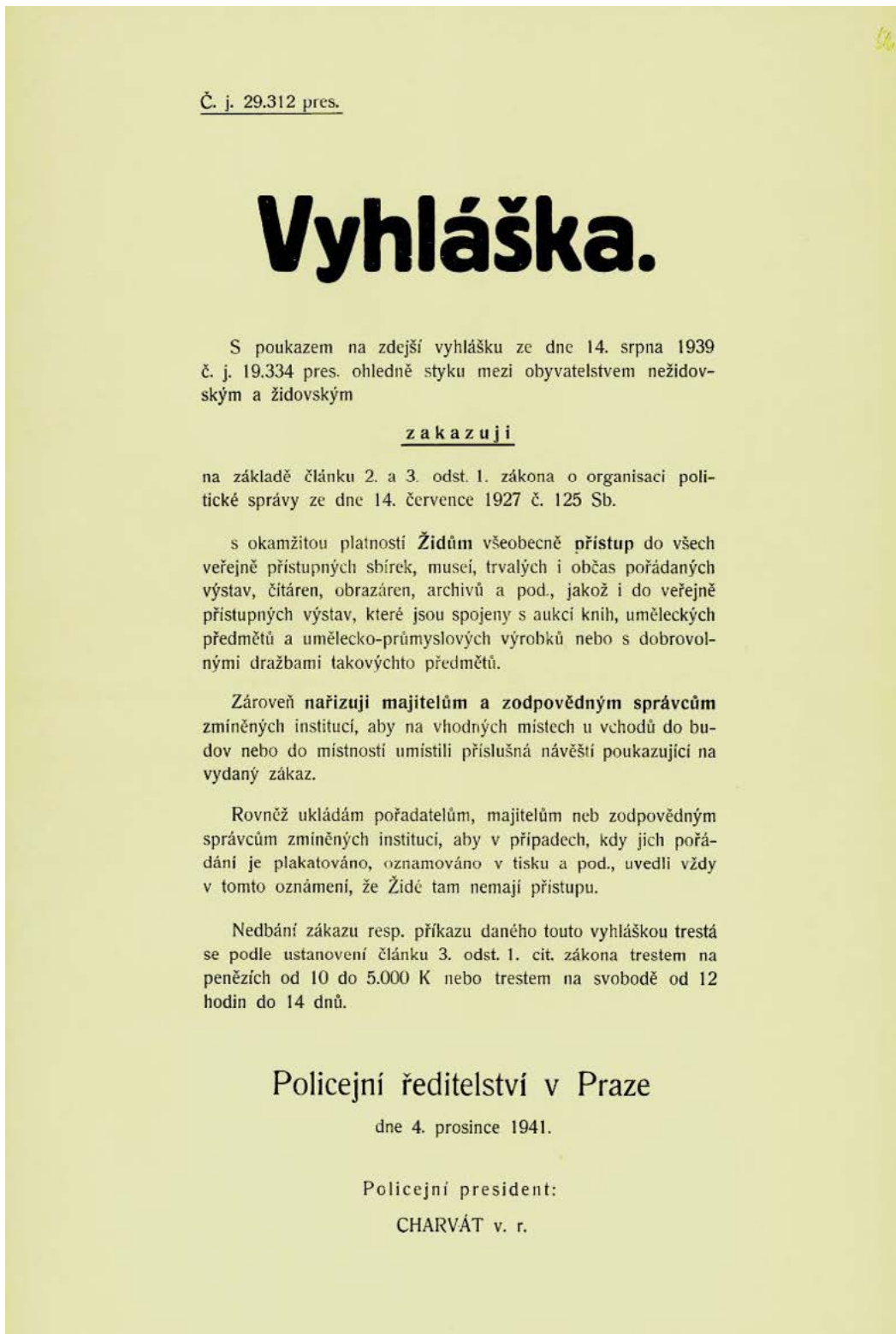
Šel jsem domů, lehl jsem si, nemusel jsem si již otloukat hlavu o zed'. Bylo mi divné, že jsem se rozhodl tak snadně a lehce nyní, když byla Růžena mrtva a když jsem neměl proč žít. Nedočkám se nikdy Růženy, až skončí válka a přežiji-li to, ale přece jsem se rozhodl, že se budu snažit, abych zůstal naživu. Usmíval jsem se nyní, že na mne již nemohou, když můj život nemá již pro mne ceny, smál jsem se i sobě, že jsem bral vážně jejich zákony, že jsem

se podřizoval jejich předpisům, smál jsem se poprvé od té doby, když jsem zničil nábytek a dům, když jsem věděl, že mi nemohou vzít žádné věci. Vyzrál jsem tehdy na ně a mohl jsem se smát, když jsem si představil, jak budou překvapeni, když ode mne nedostanou nic než kuřácký stůl a rozbitý dům, ve kterém nebudou moci bydlet. Smál jsem se jim i nyní, když jsem si představil, že by ode mne mohli dostat, kdyby mě chytli, jen život, který pro mne nemá vůbec žádnou cenu. Mohl jsem se smát nyní jejich umrlčím lebkám, jejich bubnům a píšťalám, jejich cirku a okovaným botám. Jak byli nyní směšní, když se snažili připravit o život Josefa Roubíčka, když vynakládali tolik úsilí, papírů a dotazníků. Nemohl se jim vyplatit Josef Roubíček, vyplývali marně svou práci.

*Jiří Weil: Život s hvězdou — Na střeše je Mendelssohn — Žalozpěv za 77 297 obětí.
Praha, Nakladatelství Lidové noviny 1999, s. 215–216*

TEXT 2

(A)

Obrázek 1: Vyhláška o zákazu vstupu Židů do muzeí, galerií, archivů, na výstavy apod.
In:holocaust.cz [online] [cit. 2023-08-30] Dostupné z:<https://www.holocaust.cz/databaze-dokumentu/dokument/122352-zakaz-vstupu-zidu-do-muzei-galerii-archivu-na-vystavy/>

Vyhláška.

S poukazem na zdejší vyhlášku ze dne 14. srpna 1939 č. j. 19.334 pres. ohledně styku mezi obyvatelstvem nežidovským a židovským **zakazují** na základě článku 2. a 3. odst. I. zákona o organisaci politické správy ze dne 14. července 1927 čís. 125 Sb. z. a n.

s okamžitou platností Židům vstup a jakékoliv prodlévání ve všech veřejných sadech a zahradách, které nalézají se v policejním obvodu města Prahy.

Nedbání zákazu daného touto vyhláškou trestá se podle ustanovení článku 3. odst. I. cit. zákona trestem na penězích od 10 K do 5.000 K nebo trestem na svobodě od 12 hodin do 14 dnů.

Policejní ředitelství v Praze

dne 14. května 1940.

Policejní president:

CHARVÁT v. r.

Obrázek 2: Vyhláška o zákazu pobytu Židů ve veřejných sadech a zahradách. In: holocaust.cz [online]. 21. července 2013 [cit. 2023-08-30]. Dostupné z: <https://www.holocaust.cz/databaze-dokumentu/dokument/122264-zakaz-vstupu-zidu-do-verejnych-sadu-a-zahrad-v-praze/>

(B)

POLICEJNÍ NAŘÍZENÍ O OZNAČOVÁNÍ ŽIDŮ ZE DNE 1. ZÁŘÍ 1941

Na základě nařízení o policejních nařízeních říšských ministrů ze dne 14. listopadu 1938 (Říšský zák. I., str. 1582) a nařízení o právu vydávati právní předpisy v protektorátu Čechy a Morava ze dne 7. června 1939 (Říšský zák. I., str. 1039) se v dohodě s říšským protektorem v Čechách a na Moravě nařizuje:

§ 1

(1) Židům (§ 5 Prvního nařízení k zákonu o říšském občanství ze dne 14. listopadu 1935 — Říšský zák. I., str. 1333), kteří dovršili šestý rok života, je zakázáno ukazovati se na veřejnosti bez židovské hvězdy.

(2) Židovská hvězda pozůstává ze šesticípé hvězdy velikosti dlaně, černě vytažené, ze žluté látky s černým nápisem „Jude“. Budiž nošena viditelně pevně přišita na levé náprsní straně části oděvu.

www.holocaust.cz

Obrázek 3: Židovská hvězda. In: www.esbirky.cz [online]. [cit. 2023-08-30]. Dostupné z: <https://www.esbirky.cz/predmet/6347754>

ÚKOLY

Tematická rovina a historické souvislosti

- 1) Na základě textu 1 a textu 2 interpretujte název díla (vysvětlete, proč se román jmenuje *Život s hvězdou*).
- 2) Najděte v částech B, C a D textu 1 alespoň tři fakta, podle kterých lze rozpoznat období, ve kterém se děj románu odehrává.
- 3) Porovnejte část B textu 1 a část A textu 2. Co je spojuje?
- 4) Napište dalších deset protizidovských diskriminačních opatření tehdejších veřejných institucí. Čerpejte z otevřených zdrojů (např. www.holocaust.cz).
- 5) V částech C a D textu 1 se opakuje zájmeno „oni“. Koho pravděpodobně zastupuje?

Vypravěč a postavy

- 1) Kdo je Josef Roubíček? (Vycházejte z části D textu 1.)
 - a) vedlejší postava příběhu
 - b) vypravěč stojící mimo svět textu
 - c) vypravěč, který je zároveň postavou příběhu
 - d) autor
- 2) Definujte mluvnickou osobu vyprávění.
- 3) Postava vypravěče, ale i další postavy románu se rozhodují, jakou životní strategii zvolit vůči represím nacistického režimu. Jakou volí vypravěčův známý z části C textu 1? Jak se vyvíjí postoj vypravěče (porovnejte části B a D textu 1)?
- 4) V části A i v části D textu 1 je tematizován smích vypravěče. Pokuste se postihnout sémantický (významový) rozdíl mezi smíchem v části A a D.

Kompozice

- 1) Podtrhněte odlišně v části A textu 1 jednotlivé časové roviny příběhu (minulost — přítomnost — budoucnost). Podle čeho je lze rozlišit?
- 2) Mezi těmito časovými rovinami lze postihnout také významový vztah. Jaká je v této části textu minulost v porovnání s přítomností a budoucností?
- 3) Jak je v části A textu 1 signalizována retrospektiva?
- 4) V části B textu 1 se objevuje dialog Josefa Roubíčka s řezníkem Halaburdou. Je tento dialog součástí fikčního světa, ve kterém se pohybuje vypravěč a ostatní postavy? Pokud nikoli, kde se odehrává?

Jazykové prostředky

- 1) Kde a jak se v části A textu 1 nejvýrazněji uplatňuje personifikace? Dané pasáže vyznačte či vypište.
- 2) V části B textu 1 na konci se objevuje metonymie. Vyhledejte ji a vysvětlete.

- 3) V téže části vysvětlete užití pomlček.
- 4) V části C textu 1 se vyskytuje ironie až sarkasmus. Vyhledejte je a vysvětlete.

(literární pojmy — viz např. <http://www.ucl.cas.cz/edicee/prirucky/slovnikove/142-slovník-literární-teorie>)

Literárněhistorický kontext

Pro hledání odpovědí využijte otevřených informačních zdrojů.

- 1) Jak se Jiří Weil vyhnul transportu do koncentračního tábora?
- 2) Román *Život s hvězdou* vyšel v roce 1949. Která další díla české literatury se zabývají problematikou holocaustu? Napište alespoň pět děl a jejich autory.
- 3) Ve kterém desetiletí 20. století se tato tematika začíná výrazněji objevovat v české literatuře?

ŘEŠENÍ

Tematická rovina a historické souvislosti

- 1) Jde o životní osudy židovského vypravěče Josefa Roubíčka během protizidovských perzekucí v období protektorátu Čechy a Morava. Hvězda představuje povinné označení Židů na veřejnosti, vycházející z policejního nařízení z 1. září 1941. Hvězda v tomto případě symbolizuje bezpráví, cejch.
- 2) „více oběžníků, v nichž byly opět nové **zákazy**, dověděl jsem se, že **nesmím chodit na umělecké aukce a jezdit na parníku, nesměl jsem chodit na hon a jíst vepřové maso**“ (část B — viz zákazy a protizidovská nařízení během protektorátu); „protože jsem **lístky na maso** neměl“ (část B — válečný přidělový systém); „do žádného **transportu** nepůjdu“ (část C — transporty do koncentračních a vyhlazovacích táborů); „až skončí **válka**“ (část D — válka); „**umrlčím lebkám, jejich bubnům a písťalám**“ (část D — umrlčí lebka, tzv. „Totenkopf“ je insignie /označení/ příslušníků Waffen SS, bubny a písťaly odkazují k soudobým vojenským kapelám)
- 3) V obou textech se objevují protizidovská protektorátní nařízení. Jde o zákazy všedních i méně běžných činností.
- 4) Např. zákaz pracovat ve školách; zákaz výkonu praxe pro lékaře „neárijského původu“ ve všech zdravotních zařízeních; zákaz prodávat nemovitý majetek; zákaz vstupu Židů na městské plovárny a veřejná koupaliště; zákaz používat stejné místnosti s árijci v nemocnicích, sanatoriích a chudobincích; povinnost odevzdat rozhlasové přijímače; zákaz vycházení po 20. hodině; zákaz navštěvovat sportovní hřiště i jako diváci; zákaz navštěvovat divadla a kina; zákaz chování holubů; pro Židy stanovena nákupní doba od 11 do 13 a od 15 do 16.30 hodin; zákaz vstupu do kaváren a restaurací; Židé smějí jezdit jen posledním vozem soupravy, má-li tramvaj dvě plošiny; má-li tramvaj jen jeden vůz, jsou Židé z dopravy vyloučeni; zákaz měnit bydliště a opouštět jeho obvod; Židé nesmějí dostávat přiděly cukru; Židé mohou k holiči pouze od 8 do 10 hodin; zákaz přístupu do všech lesů, včetně soukromých, a mnoho dalších.
- 5) nacisty, oficiální představitele protektorátu Čechy a Morava

Vypravěč a postavy

- 1) c) vypravěč, který je zároveň postavou příběhu
- 2) 1. osoba jednotného čísla, tedy ich-forma
- 3) vypravěčův známý — sebevražda; vypravěč — v části B pasivní přijímání perzekucí a osudů pronásledovaného Žida, v části D aktivní snaha o zachování vlastního života (viz „ale přece jsem se rozhodl, že se budu snažit, abych zůstal naživu“)
- 4) smích v části A: bezstarostný smích člověka, který prožívá šťastné chvíle, v části D: výsměch moci, nacistům, svým způsobem vítězný smích

Kompozice

1) minulost, přítomnost, budoucnost

[...] bude-li padat po celý den sníh a budou-li závěje, bude velmi těžké shrabovat sníh, když mi trčí prsty z roztrhaných rukavic a kručí v žaludku.

A co s tím hladem! Růžena mi kdysi říkala, že se nedovedu zakousnout do pořádného krajíce chleba a že si příliš vybírám, ale nebyla to zcela pravda, myslil jsem na jídlo jen tenkrát, když bylo opravdu dobré, a jinak jsem si ho ani nevšiml, četl jsem noviny při obědě a nevěděl jsem někdy vůbec, co jím.

Ale teď, když přišel hlad, pak už jsem začal myslet na jídlo a dívat se po krámech s potravinami, zastavoval jsem se před krámy řezníků, které jsem kdysi rychle mýjel, a díval se na kusy syrového masa. Všude byly nápisy, i na jídelnách, kde prodávali brambory s omáčkou i na krámech a výčepech. I hlad se naučil křičet! Chodil jsem s ním, měřil nohama pokoj, ale on byl vytrvalejší.

Ale potom se pomalu přece uklidňoval, asi mi nějak zvykl, takže se chvílemi neozýval. Byl jsem sláb, snad miloval slabost, snad mě chtěl vidět pokořeného. Ale vždýt jsem s ní nesmlouval, byl jsem jenom rád, že se chová tiše. Báł jsem se, že jej probudím.

Věděl jsem dobře, že se přihlásí ke slovu, až budu shrabovat sníh, neboť neměl rád, když jsem pracoval. Chtěl jen, abych ležel tiše, abych se nehýbal a abych ho nerušil ze spánku.

A náhle jsem stál zase s Růženu na planině v horách a vítr se sněhem nám šlehal do tváří, prodírali jsme se těžko kupředu, protože nás strhoval vítr, Růžena měla červené tváře, ošlehané větrem, a sněhové vločky jí tály v obličejí. Vyšli jsme si vyhřátí z boudy a uvázali si lyže v kolně, na pláni nebyl nikdo, bylo špatné počasí, ale chtěli jsme si vyjet, políbil jsem Růženu na mokrou tvář. Měla krásné, štíhlé tělo v lyžařském obleku, smála se, když jsem jí při polibku setřepal sníh na krk, a já jsem se také smál, prodírali jsme se těžce, srážel nás vítr, byli jsme udýcháni, když jsme vjeli do lesa, ale bylo tam ticho, sjížděli jsme dolů a smáli jsme se, když jsme nabírali rychlost. Zastavili jsme se až dole u hotelu, shodili jsme lyže a dlouho jsme dupali, abychom ze sebe setřepali sníh, objednali jsme si kávu a jedli velké krajíce hustě namazané máslem.

Jednotlivé časové roviny lze rozlišit částečně gramaticky — budoucnost naznačuje futurum a přezens přítomnost, ale především sémanticky, na základě „logiky“ příběhu. Minulý čas zde nemusí znamenat minulost, ale je součástí vypravěčské konvence, zvyklostí. Vyprávění se zkrátka obvykle realizuje pomocí préterita, tedy minulého slovesného času.

- 2) Minulost tvoří hezké vzpomínky na šťastné, bezstarostné chvíle. Postava Josefa Roubíčka např. lyžuje se svou přítelkyní Růženu. Přítomnost je plná nepříjemností a útrap — chladu, těžké práce, hladu, nejistoty, budoucnost je spíše beznadějná.
- 3) V části *Růžena mi kdysi říkala...* výrazem *kdysi*, v části *A náhle jsem stál zase s Růženu na planině v horách...* výrazy *a náhle* a *zase* — jde o ostrý střih.
- 4) Není, jde o myšlenky a představy hlavní postavy. Dialog se tedy odehrává ve vědomí, „v hlavě“ vypravěče.

Jazykové prostředky

- 1) *I hlad se naučil křičet! Chodil jsem s ním, měřil nohama pokoj, ale on byl vytrvalejší.*

Ale potom se pomalu přece uklidňoval, asi mi nějak zvykl, takže se chvílemi neozýval. Byl jsem sláb, snad miloval slabost, snad mě chtěl vidět pokořeného. Ale vždyť jsem s ním nesmlouval, byl jsem jenom rád, že se chová tiše. Báł jsem se, že jej probudím.

Věděl jsem dobře, že se přihlásí ke slovu, až budu shrabovat sníh, neboť neměl rád, když jsem pracoval. Chtěl jen, abych ležel tiše, abych se nehýbal a abych ho nerušil ze spánku.

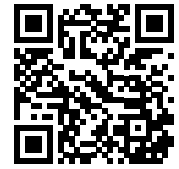
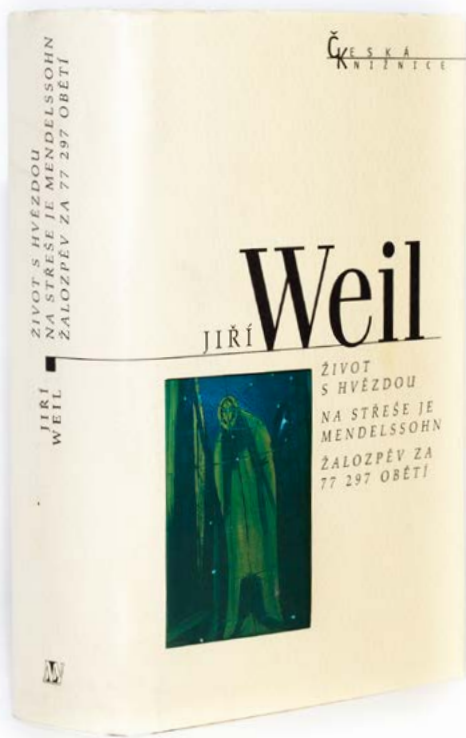
Hlad vystupuje jako postava soupeřící s vypravěčem. Projevuje vlastní vůli a chce ji vypravěči vnutit.

- 2) *Kosti nejsou ještě zakázány. Ano — kosti — nejsou zakázány.* Místo **prodej kostí** židovským obyvatelům je uvedeno pouze **kosti**.
- 3) Pomlčky oddělují slovo *kosti*, zvýrazňují jej a kladou na něj důraz. *Kosti* je též možné vnímat také jako symbol smrti, jako to poslední, co zbývá z těla.
- 4) „Napsaly mi, že jsem špinavý sobec, že nemyslím na rodinu. **A vidíte, jed mi neposlaly.**“
„Snad nechtějí, abyste zemřel lehce, snad vás chtějí **potrestat za vaše sobectví.**“
„Ano, tak to asi bude. **Lidé jsou teď příliš ušlechtilí** a chtějí si hrát na soudce.“

Chtít po vlastním příbuzném, aby spáchal sebevraždu, není možné chápat jako projev ušlechtilosti. Stejně tak zůstat naživu nelze chápat jako sobectví. Obě postavy pravděpodobně cynicky žertují nad bezvýhodnou situací.

Literárněhistorický kontext

- 1) S pomocí přátel předstíral sebevraždu utopením a do konce války se skrýval.
- 2) Např. Ladislav Fuks — *Pan Theodor Mundstock, Spalovač mrtvol*; Arnošt Lustig — *Děmanty noci, Dita Saxová, Modlitba pro Kateřinu Horovitzovou*; Norbert Frýd — *Krabice živých*; J. R. Pick — *Spolek pro ochranu zvířat*; Hana Bělohorská — *Bez krásy, bez límce*; Ota Pavel — *Smrt krásných srnců*; Josef Škvorecký — *Sedmiramenný svícen*; Ludvík Aškenazy — některé povídky ze souboru *Vajíčko*; Alena Mornštajnová — *Hana aj.*
- 3) 60. léta 20. století

Jiří Weil
Život s hvězdou —
Na střeše je Mendelssohn —
Žalozpěv za 77 297 obětí

Ediční příprava a komentář:

Jiří Holý a Jarmila Víšková

Počet stran: **522**

Vydání: **v České knižnici první**

ISBN 80-7106-326-6

Rok vydání: **1999**

Souborné vydání tří samostatných próz Jiřího Weila (1900–1959) charakterizuje jeho dobově těžko zařaditelný, prožitkově složitý, střihový, výrazně pointovaný styl, umožňující zachytit celou skutečnost až do paradoxních poloh, i hlavní téma jeho díla: osudy českých Židů za protektorátu. V době svého vydání prošlo Weilovo dílo dramatickou kritikou i textovou cenzurou. Popis tohoto Weilova „případu“ v komentáři pomáhá pochopit historické souvislosti provozu českého literárního života v padesátých a šedesátých letech dvacátého století.